

[Udenrigsministeren.]

om det. Flere af mine forgængere har virkelig gjort sig bestræbelser på at samle tingene lidt, og hver gang med det samme resultat, nemlig at man så får kritik af, at de og de ting ikke er med. Jeg synes, det var væsentligt for alle tingets medlemmer, enten man var tilhænger af EF eller modstander af EF, at vi prøvede at se, hvordan det har virket på Danmarks udenrigspolitik, om vi stadig kan føre dansk udenrigspolitik i forhold til NATO, i forhold til FN, i forhold til Norden, i forhold til europæiske lande uden for EF. Det var det, jeg svarede på, og derfor er min tale fra a til z – nu tager vi det igen – en redegørelse for dansk udenrigspolitik. At jeg så valgte for at finde en rimelig afgrænsning at sige, hvordan det ser ud i EF-sammenhængen, betyder selvfølgelig ikke, at det ikke var danske øjne, det hele var set med.

Så spurgte hr. Gert Petersen, om det skulle være en statshemmelighed, hvad den danske regering foretager sig for at følge sikkerhedskonferencen op. Nu er hr. Gert Petersen så vidende om disse ting, så det må være noget, der er smuttet med i farten. Hr. Gert Petersen kan ikke undgå at have set, hvad der er sagt fra regeringens side ved den ene og den anden lejlighed eller, hvis det skulle være smuttet, så have lyttet til det, jeg sagde i formiddags.

Hr. Gert Petersen spurgte først mig og så statsministeren om vores holdning til spørgsmålet om det tyske Berufsverbot. Jeg vil gerne sige, at vi ikke har sympati for den tanke, at en sådan lovgivning skulle gennemføres i Danmark – det var heller ikke det, hr. Gert Petersen var inde på – jeg tror heller ikke på nogen måde, at vi har et behov for det. Jeg er klar over, det er en varm kartoffel, men jeg synes alligevel, man må sige, at de, der kender Tysklands lidt nyere historie, forstår måske, at mange i Tyskland har ganske særlige følelser, når de møder folk, som med alle midler vil omstyrte et demokrati. Vi har set, hvordan Weimarrepublikken omkom i sin tid i et ganske godt samarbejde mellem ekstremister på højre fløj og venstre fløj. Man forstår, at der kan ligge særlige fornemmelser, særlige tankegange, bag ved det og først og fremmest særlige historiske erfaringer.

Så vil jeg gerne lige gøre den bemærkning – men jeg indrømmer, det er en meget formel bemærkning, for jeg er ikke så vældig meget i tvivl om, at denne lovgivning bliver vedtaget –

at den er jo ikke færdigbehandlet, den ligger stadig i Forbundsrådet. Men jeg vil først og fremmest gerne sige, at jeg har trods alt absolut tillid til, at det tyske demokrati selv er opmærksom på de farer, der kan være indbygget i dette, og også selv er kompetent og moden til at vurdere, hvilken lovgivning det tyske samfund har behov for.

Hr. Gert Petersen talte om Tindemansrapportens sammensmeltning af det traktatmæssige og det udenrigspolitiske. Det er der ikke tale om i rapporten, der er tale om en meget klar adskillelse. Det fremgår af vældig mange sider. Jeg skal ikke stå og nævne sidetal her, men kunne godt gøre det, for jeg har jo gået den grundigt igennem. Det, der var tale om, var det, jeg sagde i formiddags, nemlig at man på møderne kan behandle samme sag, at man ikke skal komme ud for det, som vi på fransk forslag måtte gøre, fordi hvert land har ret til at forlange det, at vi måtte starte henne i den anden ende af denne hal om formiddagen og så styrtede til Bruxelles om eftermiddagen for at fortsætte med de samme mennesker i en anden forsamling. Man siger, at hvis vi taler f. eks. om Portugal, så lad os dog sidde ved det samme bord, når vi drøfter disse ting, enten vi snakker politisk eller økonomisk. Men sagerne hører hjemme i hvert sit område. Det er stadig de økonomiske sager i traktatsammenhængen, det er stadig det udenrigspolitiske samarbejde regeringerne imellem, det er stadig sådan, at COREPER er med til at forberede sagerne i den traktatmæssige sammenhæng, det er stadig sådan, at de politiske direktører forbereder sagerne i den anden sammenhæng. Der er netop – og det tror jeg ikke hr. Tindemans vil blive fornærmet over jeg siger – en for mig at se ud fra hr. Tindemans' synspunkter uventet skarp adskillelse fra hr. Tindemans' side, hvad angår disse to felter. At problemerne hører sammen har vi talt om; det er procedurerne og organerne, der er klart adskilt.

Hr. Honoré var vel nok den mest pessimistiske vedrørende sikkerhedskonferencen. Jeg forstår ikke helt denne pessimisme. Vi skal ikke være blåøjede, vi skal ikke være naive, vi løser ikke århundredets problemer med denne sikkerhedskonference, men jeg synes nok, at vi dér har fået det hidtil bedste redskab, vi har haft for europæisk afspændingspolitik. Nu må vi se, hvad der kommer ud af det – redskabet kan jo ikke gøre det alene, der skal jo også en politisk vilje bagved, og der skal dygtighed til